

ZSILLE GÁBOR

Szmolenszk

Április tizedikén, kétezertízben
kora délelőtt otthon voltam,
saját készítésű mákos gubát ettem
és az Eurosport csatornát

bámultam: sírepülést adtak élőben.
A fő esélyes egy lengyel volt,
a sokszoros bajnok Adam Malysz, a nép
csak úgy hívta: a viszlai sas.

Még tíz versenyző, és végül majd felbukkan
a lengyel hős a német sáncon,
a kommentátor szerint már nem kellett sok,
hogy ünnepeljen minden lengyel.

És folyt tovább a verseny. Egy perccel később
a képernyő alján angolul
megjelent: „Csatornánk párizsi központja
együttérez a lengyel néppel

a szmolenszki tragédia órájában.”
Valami nagy baj történhetett.
Gyorsan a részleteket a világhálón:
egy fotó a lezuhant gépről,

Lech Kaczyński elnök, kilencvenöt társa,
köd a leszállópálya felett,
az áldozatok Katyńba igyekeztek,
Putyin a helyszínre sietett –

majd vissza a tévéhez, mert Malysz ugrott,
elrúgta magát a nagysáncról,
és csak szállt, csak szállt a viszlai sas, szárnyát
nem érintette gyöngye nyárfa,

ívbe feszült testét nem tépte robbanás,
röpte sértetlen volt, a pályát
nem lepte köd, s tökéletes technikával
ért végül talajt, siklott, megállt.